

ROZPRÁVY

LIST PRO KRESTANSKOU DEMOKRACII

COMPTE CHÈQUE POSTAL N° 602.80 - "ROZPRÁVY" BRUXELLES

ROČNÍK IV., ČÍSLO 6.
30. Května 1953
le 30 Mai 1953

OBSAH:

Demokratický exil sjednocen!
Balance prvního kola sovětské-
ho mírového tažení
Kocovina z Tita
Komentáře, poznámky, polemiky

SOMMAIRE:

L'exil démocratique réuni !
La balance de la première ronde
de l'offensive de la paix
mal aux cheveux par Tito
Commentaires, remarques, polemiques

PARAIT SOUS LE PATRONAGE DE L'INTERNATIONALE
DEMOCRATE-CHRETIENNE ET L'INTERCOMITE DES
REGUGIES POLITIQUES D'EUROPE CENTRALE.

60280 - BRUXELLES - ROZPRÁVY

DEMOKRATICKÝ EXIL SJEDNOCENÍ

Ve dnech 14. a 15. května t.r. se v Bruselu konaly porady zástupců demokratické emigrace a bylo ustaveno Ustředí demokratického exilu z Československa.

Tot obsah suché předběžné zprávy, která byla dodána emigrantskému a světovému tisku. V těchto dnech bude též uveřejněno obsírné programové prohlášení Ustředí a další demokratické složky naší emigrace budou vyzvány, aby přistoupily.

Vždy jsme zastavali názor, že se koordinace demokratického exilu může uskutečnit jen na základě takového společného programu, který by vystačil pro celou dobu emigrace a aspoň první čas po návratu do svobodné vlasti /"prvních 48 hodin"/. Z počátku se zdálo, že tento požadavek pevného společného programu je neuskutečnitelný - vzhledem k ideové různorodosti demokratických složek exilu. Avšak to bylo jen zdání - ve skutečnosti nebylo mezi námi nijakého rozdílu v názorech na základní otázky našeho exilu a života v osvobozené vlasti. Shodli jsme se jednomyslně především na tom, že demokratické instituce a lidská práva musí být účinně zabezpečena před každým zneužitím formální demokratické masinerie. Shodli jsme se dále bez debat v tom, že státu nesmí patřit monopol nad dušemi občanů a že rodiče mají právo posílat své děti také do jiné školy než statní. Všichni jsme byli zajedno v tom, že v osvobozené vlasti musí být uskutečneny nejsírsí sociální reformy směřující k vytvoření beztržního národního a státního společenství, a že hospodářským základem tohoto sociálního reformismu má být soukromé vlastnictví a podnikání. Shodli jsme se také v tom, že jedinou cestou k dohodě mezi Čechy a Slováky je uznání práva Slováku rozhodovati svobodně o vlastním osudu, a že otázka návratu vyhnaných Němců může a musí být rozřešena na základě spravedlivého vzájemného respektování práv a převzatých závazků.

Které demokratické složky v exilu byly zastoupeny na bruselských poradách? Byly zde zastoupeny: národní demokracie, křesťansko-demokratické hnutí, hnutí českých demokratických federalistů a nezávislá sociální demokracie /"Sbor duverníků čs. sociální demokracie"/.

Podotýkáme, že společný program Ustředí demokratického exilu z Československa nebyl nikomu vnucován, nikdo nebyl přehlasován /protože se vůbec nehlasovalo/ ani jinak prinucen, aby přijal za své a bojoval za něco, k čemu neměl chut ani ochotu. Soukromohospodářský systém, sociální reformismus, právo na svobodnou školu, uznání práv Slovenského národa a práva vyhnaných Němců na návrat do společné vlasti - všechny tyto stěžejní programové základy, na nichž spočívá Ustředí demokratického exilu, byly navrženy a přijaty spontánně a samozřejmě. Pokládáme za svou povinnost zduraznit historickou skutečnost, že sociální reformismus a právo na svobodnou školu navrhl při bruselských poradách zástupce liberální národní demokracie, a že sociálnědemokratický Sbor duverníků kategoricky a rozhodně odmítl ústy svého zástupce Kosičky program a socialisaci jakožto cestu řešení sociální otázky. Nalezli jsme tak společnou platformu a uzavřeli jsme spojení cílů a zbraní.

Ustředí demokratického exilu je nyní skutečností. Zbývá ještě vykonati velkou organizační práci, do které zveme celou naši demokra-

tickou emigraci. Víme, že komunističtí agenti a kolaboranti z t.zv. Rady nasadí všechny své tajné prostředky, aby znemožnili činnost demokratického Ústředí. Nebojme se jich však a jsme připraveni učinit celiti všem jejich podlostem a nízkostem - jiných zbraní totiž nemají.

Voláme k naší emigraci : podpořte místní a oblastní organizace Ústředí demokratického exilu z Československa ! Do boje proti Rade a komunismu, do boje za svobodu a demokracii v osvobozené vlasti a za spravedlivý společenský řád ! Zvítězíme, neboť pravda zvítězí !

ČTETE A DOPORUČUJTE TYTO ČASOPISY: NAROD, VÝZVA, ROZPRÁVY, BOHEMIE!

PILANCE PRVÉHO KOLA SOVĚTSKÉHO MÍROVÉHO TÁZENÍ

A. Bata, Anglie

Mír, mír, mír, ozyva se ze všech stran světa - a mluvili o míru a míru nebylo. Celé východo-západní "mírové tážení" nabyva forem přímo tragikomických. Moskevští si jistě mnohou spokojene ruce, jak se jejich dílo dari. Zatím co se v Koreji dohadují generalové o tom, ma-li se tam strilet oficiálně nebo neoficiálně, Moskva zahájila nové "mírové tážení" v Indocine přes stát Laos směrem na Siam a Indii. Francouzská vojska nestací odolat naporu komunistu z džungle, a tak je tam Korea nová a nové mírové tážení za doprovodu pusek, kulometu a děl. Na jiné straně Egypt podal Anglii ultimatum, aby stáhla svá vojska ze Suezského kanálu a chystá se vyhlásit oficiálně či neoficiálně Velké Británii boj. Ani návštěva amerického ministra zahraničí Dullese v Egypte nepřinesla jasno a ulehčení v této otázce. Tak tedy vypadá situace v předvečer "míru", který dnesní svět chce mermomocí uskutečnit.

Do tohoto ovzduší nabitého mírovým ozonem se ozval hlas britského předsedy vlády Winstona Churchilla. Tato řeč měla být překvapením. Churchill ale řekl to, co se dalo čekat.

Je jisté, že Churchill zná komunismus a moskevskou politiku jako málo západních státníků. Jisté je si nedělá iluze, že Moskva to myslí s mírem doopravdy, a přece - celkový ton řeči měl mírové naladění, jak je to v móde a nesl se asi tímto směrem : Chceme obchod a mír a proto, i když Sovetům moc neveríme, musíme se pokusit s nimi mír sjednat. Egypt neopustíme, protože tam máme miliónový majetek, a abychom zachránili mír, budeme se bránit útoku ze strany Egypta. Korea - ať si dělají Koreanci co chtějí - ruce pryč od Koreje, jakmile tam bude mír. O Indocine řekl, že tato akce snad ani není dirigována z Moskvy a že je to pravděpodobně jen věc místních komunistů. Ostře, ale celkem správně kritizoval Francii a o Německu mluvil velmi opatrně. Prohlásil, že Anglie není členem evropského obranného společenství a že nevstoupí do evropské federace, protože má svou vlastní velení. O národech, které žijí za železnou oponou, nepadlo ani slovo. Za svou řeč sklídl W.Churchill ovace celého parlamentu včetně socialistů. Na druhý den se blysknul Attlee s řečí, po níž ho nazval americký katolický senátor Mc Carthy ve své odpovědi šestkrát - soudruhem. Hlavní výňatky z Attleeho řeči : "Lidé mi rekli, že generál Naguib a jeho mládí

důstojníci kolem něho bojují proti korupci. Jsou pro nový Egypt a proto jim musíme ukázat nový výhled s velkou dávkou sympatií".";;. Stalin byl faktickým pánem ruské taktiky a dnes se tam událo něco rozdílného, něco více jako sdružení hlasu skupiny lidí;...to co my chceme, je větší porozumění pro ne s naší strany a opačně." "Americká vláda není pánem ve svém vlastním domě...americká ústava byla sestavena jen pro izolovaný stát. Amerika nechtěla mít nic společného s Evropou, když tato ústava byla sestavována. Po mnoha let Američané ani neměli zahraniční politiku. Tato ústava dobře nesedí, když Amerika se stala nejsilnějším státem na světě".

Dále Attlee otevřel své srdce naplno, když prohlásil, že komunistická Čína musí mít zastoupení v Bezpečnostní radě, jakmile na Koreji bude mír a že ovšem obchod s Čínou nemůže být zatím prerušen ze strany Anglie, a obvinil dokonce USA, že jsou tam elementy chtějící válku.

Britský premiér a vůdce opozice Jeho Velčenstva nečekali dlouho na americkou odpověď. Obe řeči byly podrobeny ostré kritice v americkém senátu, zejména řeč Attleeho vyvolala i hněv. Senátor William Knowland obvinil Británii, že připravuje "Mnichov na Dálném východě" a odmítl jakékoliv jednání s rudou Čínou. Prohlásil, že jestliže její hlavní spojenec se suçastní toho, aby s jinými členy Spojených Národů chtěl Mnichov na Dálném východě, USA pak musí jednat samy. Rekl : "Jako Mrs Chamberlain v Mnichově, Churchill, Attlee a Bevan mohou verit, že budou kupovat mír v naší době. Avšak tragická skutečnost je, že ti to muží pouze připravit nevyhnutelnou třetí válku".

Dalším řečníkem, který ostře reagoval na řeč Attleeho, byl známý senátor Mc Carthy : " Když slyším Attleeho mluvit v tomto duchu, vzpomínám si na obrázek, jak koná přehlídku komunistických oddílů ve Španělsku a vzdává jim cest zatatou pesti". Ukazal pak obrázek z novin, znázorňující Mr Attleeho s komunistickými generály v době občanské války ve Španělsku. V další řeči označil projev Attleeho za "spinavý a zbabelý útok na presidenta". Senátor Allen Elender řekl, že Attlee uderil straslivou ranou na ruku, která žije Británií. Kongresník Walter Judd řekl : "Ja-li tam více řeči jako ona řeč Attleeho, oddělí pak více Ameriku od Británie, než Čínu od Moskvy". President Eisenhower odpověděl Churchillovi mírným, ale pevným tonem, že USA chtějí od Ruska především ciny a ne jen slova a pak teprve se muze uvazovat o tom, aby se sesla velká čtyřka. Tim americký president potvrdil, že trvá na bodech, které vytyčil ve své minulé řeči. Attleeho řeč ignoroval.

Obe řeči britských státníků vyvolaly také velký rozruch ve Francii, kde jeden denník přinesl zpravu, že Francie bude protestovat v Londýně.

Reči Churchillové nutno rozumět v ten smysl, že ji pronesl po velkých porážkách, které konservativci utrpěli v obecných volbách a že se blíží volby parlamentní, které Bevan chce uspořádat. Churchillova kritika Francie předcházela schůzku s drem Adenauerem v Londýně. Tato konference byla tajná a byl jí přítomen pouze jeden tlumočník. Po příjezdu do Bonnu dr Adenauer řekl : "Jsem na sto procent jist, že nebude konference čtyř velmocí bez drivejšího vyjednávání se západním Německem". Po této schůzce konservativní Sunday Express psal, že Francie má strach; že západní Německo a Británie dohodly na přátelské bási, která fakticky přivede k ignorování Francie.

Jinak je ovšem třeba poukázat na to, že přes všechna opatrnická ujistování oficiálních francouzských míst vyslovuje se rozhodná většina francouzského tisku v duchu pacifistickém a neutralistickém. Je-li snad Churchill pro klid britských otrovu ochoten nastoupiti cestu do sovětského Mnichova, pak je francouzské veřejné mínění, pokud o něm můžeme soudit podle hlasu tisku, rozhodne proti jakémukoliv studené válce proti Sovetům a komunismu a také proti každému zbrojnímu usilí. - K čemu zbrojit? táže se průměrný Francouz. - Vždyť S ověty nás nenapadnou a stále nám nabízí mír, proč je tedy zbytečně dráždit? A když se někdy průměrný Francouz přece zamyslí nad nebezpečím ze Sovetů, je pak spíše ochoten podstoupiti event. sovětskou okupaci /"vždyť ti komunisti nejsou tak zlí"/, než připustit, aby Německo mělo zase vykonny válečný stroj. Francouzi ovšem dobře vědí, že jen německá armáda může zachránit západní Evropu před případnou invází sovětských divízií. Ale právě proto si Francouzi politici a státníci stále lámou hlavu nad problémem takové německé armády, která by byla sice silnější než sovětská, zároveň ale slabší než francouzská, zcela jako ona mondénní panicka, která marně hledala po obchodech strevicky, jež by zvenci měly číslo 35, ale uvnitř by byly aspoň na triactyřicet.

A tak je zřejmo, že první kolo "mírového tazení" přineslo Sovetům rozhodné vítězství. Malenkovovi se podařilo vrazit klin mezi západní spojence a USA, kde nyní už začínají silit hlasy volající po radikální změně americké zahraniční politiky. Všechny těchto snah stojí neobyčejně vlivný senátor Taft, který hlasá nutnost obrácení pozornosti USA k Asii a ponechání Evropy vlastnímu osudu. V USA se dokonce mluví o tom, že J.F.Dulles má býti obětován a nahrazen jiným, nedá-li se získat pro Taftovu koncepci zahraniční politiky USA. Je jisté, že poslední projevy Churchillovy a Attleeho v britském parlamentu, jakoz i stálé odkládání zřízení evropské obranné armády, značně posílily Taftovu pozici...

MA NEJ V E T S I P R A V O - M L C E T

V londýnském Čechoslovaku ze 6.března t.r. byl uveřejněn sprostý útok na redaktora Jiřího Háka z chicagského Katolika. Jak známo, časopis Katolik zaujímá ostře vyhraněný postoj proti podvodné t.zv. Rade, a redaktor Jiří Hálek správně klade důraz na necestné metody, kterých tato emisarská instituce pražské vlády používá, m.j.také falšování historických skutečností. Též v minulém čísle Rozprav poukázali jsme na pr. na to, že soudruzi Zenkl, Papánek a Lettrich podali Spojeným národům memorandum, ve kterém lzívo tvrdili, že pry 25.unora 1948 "komunisté násilím svrhli zákonitou vládu"/!/ Ačkoliv je historickou skutečností, že v pátek 20.unora 1948 podal pan soudruh Zenkl a s ním dalších jedenáct ministerských kolaborantů demisi prezidentu E.Benesovi, a tak dobrovolně postoupili marxistům, t.j. komunistům a sociálním demokratům, veskerou moc ve státě. Komunisté ovšem nezapomeli na věrné služby svých někdejších poskoků z první Národní fronty a proto umoznili mnohým z nich t.zv. útek do emigrace, ať peníze jim na to uvolnili z Národní banky. Člen Zahraničního ústavu soudruh Josten sám o tom psal před nedáv-

ným časem ve svém Českoslováku, nacez natrvalo onemel a už se za nic na světě nadal vyprovokovat k tomu, aby učinil bližší údaje o osobách vyslaných pražskou vládou do zahraničí, aby vytvořili t.zv. Radu a znemožňovali protikomunistický odboj. Tedy buď pan soudruh Josten tenkrátě lhal, anebo - což je pravděpodobněji - vzhledem k ryze komerční podstatě svého časopiseckého podniku, onu svou "nemotu" vykazující všechny znaky náhlé afekce s trvalými následky, smenil v rámci, řekneme, určité konstruktivní transakce, která postavila ryze komerční podstatu jeho časopiseckého podniku na solidní obchodní bási. Má proto pan soudruh Josten všechny důvody k tomu, aby co nejvíce rozšířil okruh působnosti své obchodní nemoty a aby při nejmenším mlcel, když ideový novinář kritizuje podvodnou t.zv. Radu a zaujíma vůči této odmítavý postoj. Ostatně pan soudruh Josten je ještě dlužen naší emigrantské veřejnosti odpověď na závazná obvinění, která proti němu vznesl V. Borin-Dezák v "Českém boji", a jež v normálních poměrech by sama o sobě postacila, aby byl člen Zahraničního ústavu a pan soudruh Josten navždy vyloučen ze společnosti slušných lidí."

Blahy from Tito
K O C O V I N A Z T I T A

How long time ago was it when the British statesmen, politicians and newspapermen - Jan, the son of the Pope, the Pope himself -
novináři objímali s maršálem Titem? Jak je tomu dlouho, co francouzští a švýcařští novináři pousteli do světa své nesmrtelné smokoviny o "evolucím, demokratickém a nevybojném komunismu" jugoslávského diktátora? Vzpomínám si - bylo to před několika měsíci za mého působení v Římě - zavolal si me italský censor rozhlasu a domlouval mi, abych ve svých politických komentářích upustil od jakékoliv zmínky o komunistickém režimu v Jugoslávii, protože je pry velmi důležité, aby také Gottwald následoval příkladu Titova. Odpověděl jsem suse, že obyvatelům československých koncentráků je lhostejné, zdali jsou vězneni a tyraní s uchvalou Kremlu anebo podle volného uvážení Gottwaldových katů, a že za jediné důležité pokládám, aby všechny komunistické režimy včetně gottwaldovského i titovského zmizely co nejdříve do horoucích pekel. Rozhlasový censor, který má jinak bezvadnou fašistickou minulost, v odpověď zalomil rukama a jen tresoucimi se rty septal: "o, jaké stěsti by bylo pro český národ, kdyby měl takového Tita!..."

Nemluve již o tom, že morální a materiální pomoc západního světa titoismu byla černá zrada na nevinných obětech nelidského režimu v Jugoslávii s jeho socialistickými koncentráky a zotročením milionu, byl blahovelný postoj svobodného světa vůči Titovi především znamením ochoty k duchovnímu smíru s komunistickým světovým názorem. Londýnská návštěva sovětského maršala Tita prokázala věci světového komunismu daleko větší službu, než všechna propaganda Kominformy. Tito učinil marxistickou doktrínu přijatelnou pro salony anglické aristokracie a vysoké plutokracie, a stal se v pravém slova smyslu trojským konem, pomocí něhož se marxismus dostal až do kruhu, kam dříve nemel přístup.

Avšak v poslední době se průmerný čtenář západoevropského tisku dovídá velmi málo o maršalu Titovi, nebo správněji řečeno, dovídá se jen o jeho veřejných projevech, ale obvyklé chvalozpevy o "pilíři

protisovetské obrany na Balkáne" zmizely se sloupce novin. Ba dokonce i socialistické Radio F.E. ve Mnichově napadne přestalo kokňákovat o Titovi, což je zase ovšem neklaunský důkaz poklesu jeho kursu ve známém novoyorském spolku pro socialistickou Evropu. Slovem - ticho po pesně. Co se tedy stalo?

Ale malickost a nic než samé malickosti. Nejdříve vesla ve znamost nenápadně zpráva, že velehradská vláda uzavřela s vládou bukuřestskou dohodu o dunajské plavbě. Pak se začaly britské obličeje nápadně protahovat, ježto jugoslávsky chargé d'affaires v Moskvě byl neobyčejně laskavě přijat Molotovem, který při tomto setkání vyslovil vroucné přání Moskvě, aby byly navázány normální diplomatické styky mezi Kremlem Belehradem. Pak se začaly titomilovné britské obličeje tvářit nápadně kyselo, jelikož se sovětsky chargé d'affaires Kirfanov nápadně rychle odebral k Titovi. A nemusíme se vlastně ani zmiňovat o takové maličkosti, jako cesta jugoslávských fotbalistů do Moskvě a satelitních zemí.

Cetl jsem kdysi v jedné soudnici o boдрém strejcovi, který svedčil o hospodské rvačce: "neplotl jsem se do ničeho, slavný soude, ale když jsem dostal do hlavy patř pullitr, pak mi to začalo být nápadné". Myslím, že onen přemýšlivý strejce byl předchudcem západoevropských titoistů.

Je také při nejmenším nápadné, že právě poslední Titovy projevy o terstské otázce byly nejvyhrůžnějšími a nejdřžejšími ze všeho, co byl dosud řekl komunistický diktátor Jugoslaviie. A přímo rozkošná byla Titova slova díky Británii a USA: "nechtě se již poměr Jugoslaviie ke SSSR utvoří jakkoliv, nikdy nezapomeneme na pomoc západních demokracií". Nepřipominají tato slova obvyklá zdvořilostní chlácholení zrádného snoubence, který právě zrušil daná slova a vrací prstynek své zhrzené mladici?

Vždy jsme hájili v Rozpravách názor, že roztržka mezi Belehradem a Moskvou je jen povrchní, ba i jen zdánlivá. Ani nejpečlivější badání v známém článku oficiálního časopisu Kominformy /"Za trvalý mir, za lidovou demokracii", červenec 1948/, ohlašujícím rozchod Kominformy s Titem, nemůže objevit nijakých podstatných rozdílů v marxistické koncepci u obou táborů. Titův komunismus v teorii i v praxi byl tentýž rigorózní marxleninismus, jako i v Sovětech. Občasné ustupky sedláků? Ale což nebyla také v Rusku Nová Ekonomická Politika /NEP/, "sázka na středního rolníka", "volný prodej zemědělských přebytků? Což neřekl také Gottwald, že v ČSR žádné kolchozy nebudou a nerozdával-li soudruh Duriš před volbami r.1946 puď do věčného vlastnictví rolníkům?

Neexistuje a nikdy neexistovalo zvláštní titoistický komunismus. Avšak vždy existoval a existuje komunismus obecný, t.j. náš starý známý marxleninský komunismus, v Rusku, ČSR, Maďarsku, Bulharsku, Jugoslávii atd. Existovaly snad jen osobní rozpory mezi Stalinem a Titem, který se patrně pokládal za dosti vyspělého, aby mohl ubijeti vlastní národy samostatně a bez kontroly Kremlu. Než osobní rozpory ještě neznamenají rozličnost světa. Největší sovětsky marxistický theoretik po Leninovi Bucharin také měl osobní rozpory se Stalinem a stalo ho to dokonce život. Nezustal-li však komunistou do poslední chvíle svého života? A nebylo-li nápadné, že Tito ani nebyl ani Moskvou zbaven své maršálské hodnosti a Leninova řádu?

Tito tak dlouho vykřikoval do světa, že se obává náhlého vojenského přepadu se strany státu Kominformy, že západní svět konečně

tomu uvěřil, ačkoliv právě v období 1948 - 53 byl počet incidentů na hranicích Titova socialistického ráje nejmenší v celých dějinách Jugoslaviie. Tato okolnost byla známa každému pozornému čtenáři novin a je nemyslitelné, aby nebyla známa také západním státníkům a politikům disponujícím nesmírnými zpravodajskými prostředky.

Dnes je jim z toho nanič, zejména při pokyšení na obrovské dodávky zbraní a tvrdých valut, kterými naivní anglosasové dosud zásobovali jugoslávské komunistické předmostí Sovětského svazu. Dnes už je jim jasno, že Tito je a vždy byl agentem Moskvy, a že byl jim před t.zv.roztržkou s Kominformou a po ní, za života Stalina a po jeho smrti, a že je vodil ze nos, jako medvědy z cirkusu. A je ovšem škoda převeliké moderních amerických tryskových letadel dodaných Titovi, a jejichž součástky a vykresy se už nepochybně octly v sovětských vojenských továrnách.

Chceme se vsadit o všechno na světě, že nyní, po zklamání z Tita, budou titož naivní státníci a politici hledat novou kartu, aby přetrumfili sovětské hráče marxistického pokeru. Bude to možná čínský diktátor Mao-Tse-Tung, který prohlásí, že je ochoten se smířiti křesba s čínskými nacionalisty na trůn Moskvě, a že odnyň chce opřít svůj "pokrokový a humanitní komunismus" o těsnou spolupráci s demokratickým západem. A pak znovu začne titovská epopej, tentokrát v čínském vydání. Opojení z Tita již pominulo, a zůstala z něho jen kocovina. Ale nejdůležitějším ponaučením z celé této historie je poznatek, že všechno pozemské je omezené - kromě neomezené hlouposti těch, komu Pán Bůh dal sice oufád, ale né rozum...

K O M E N T Á R E, P O Z N Á M K Y, P O L E M I K Y

Zemřel valky bojovník proti komunismu. V těchto dnech v Argentině zemřel vynikající ruský žurnalista Ivan Lukijanovič Solonievě, autor světoznámé knihy "Rusko v koncentračním táboře" /"Rossija v konclagore"/, která svého času široce otevřela oči tehdy ještě nic netušícímu západnímu světu. Solonievě v této knize m.j. popsal také útek svůj a synův ze sovětského koncentráku několik set kilometrů napříč karelskou tajgou do Finska, kde se setkal se svým bratrem, drem Borisem Solonievěm, který současně s ním uprchl z jiného sovětského koncentračního tábora. I.L.Solonievě byl pak žurnalisticky činný v různých střediscích ruské emigrace, v Bulharsku byl na něho spachán atentát, jehož obětí padla jeho žena Tamara. V Argentině vydával Solonievě časopis lidověmonarchického směru. Jeho výrazná průbojná argumentace a záživé pero získaly mu zaslouženou pověst prvního ruského žurnalisty naší doby. Byl to bojovník nekompromisní, tvrdý a čestný. R.i.p. !

Gottwaldův náměstek gratuluje svému šéfovi. "Ale Gottwald je muž, jehož jméno přisahuje rámeč KSČ. Svou dlouholetou prací získal sobě, a tím i celé naší republice, mnoho přátel mezi svými soudruhy v celém světě a především v Sovětském svazu. Víme, jak je dnes šťasten z věrného spojení, které poji ČSR s jeho největším slovanským sousedem. A tu mu chci přát - za sebe a jistě i za většinu našeho národa - aby toto spojení, které je věcí celého národa a zajmem státním.../následuje obvyklý žvást - dr Petr Zenkl v gratulaci K.Gottwaldovi k 23.listopadu 1946,knižka "Kytíčka Gottwaldovi"/.

Košický program jim přirostl k srdci. V 2. čísle soudružských Nových obzorů, listu pro čs.lidoveckou kolaboraci, rozepsal se dr A. Rozehnal o košickém programu. Podle něho nemohla košická vláda tento program předložit ke schválení parlamentu, protože v té době neexistoval a event.plebiscit nebyl při předvidán čs. ústavou z r. 1920. Byvalý poslanec Nár.fronty A.Rozehnal je, jak známo, velký stoupenec normativní právní teorie, která za právo uznává jen to, co bylo uveřejněno ve Sbírce zákonů a nařízení se zachováním všech zákonitých náležitostí. Avšak podle téže normativní chytristiky je tento byvalý poslanec Nár.fronty A.Rozehnal rušitelem zákonitých paragrafů a vyloženým rebellem, neboť "opustil tajně státní území, aby se spojil s cizími činiteli proti zákonité vládě" a také proto, že oproti vyslovnému nařízení jediného živnostensky oprávněného majitele ČSL Msgr Šrámka, který v únoru 1948 zastavěl činnost lidové strany, provozuje fušerským způsobem i nadále tuto činnost, a to více méně vydělečně, a mimo to zastává ještě i úřad referenta pro lehké ledoborce při Sovětu socialkomunističeské Čechoslovenské, kterýžto Sovět nebyl nikterak předvidán čs.ústavou z r.1920. Jenže paragrafy a normativní právníky potřebujeme pouze tehdy, když hodláme právnícky stylisovat traktáty, smlouvy a ústavy. Jde-li však o politicky, hospodářsky a sociální obsah programu a smluv, pak nemají Rozehnalové do toho co mluvit, protože si v politických věcech počínají jako slon mezi porculánem. Naši emigraci však ani tolik nezajímá okolnost, že v době kol 5.dubna 1945 nebylo možno svolati čs.parlament podle ústavy z r.1920, jako spíše to, že soudruh A. Rozehnal spolu se soudruhy Procházkou, Klímkem a Bunžou, stále obhajují marxisticky košický program, který byl zločinem na národě. A v tom právě vězí podstata lidověkolaborantské ostudy.

x x x

Důstojný zastupce Rady a ČSL. Máme v rukou další dokumenty o činnosti člena Rady a římského zastupce čs.strany lidové /Procházka - Klímek - Bunža - Rozehnal/ soudruha Adolfa Plachého. Jak známo, byl soudruh Plachý puldruhému roku předsedou akčního výboru při Zamini v Praze. V Římě udržuje styky s jugoslávským vyslanectvím a také, jak vysvětlí z nových dokladů, s vyslanectvím československým. Spojku mezi soudruhem Plachým a čs.legací obstarává mezinárodní dobrodruh a někdejší kolaborant s Gestapem soudruh Roch. V Miláně přesvědčil soudruh Plachý některé naše dobré krajany, že jeho činnost v Římě má životní důležitost pro budoucnost našeho národa a že jejich povinností je ho podporovat, a nebudou-li, že jsou pak vlastizradci. Ti dobří krajane mu uvěřili a každý měsíc mezi sebou sebrali 30.000 Lir /asi 50 Dolarů/ a posílali je Plachému do Říma. Když někdy přišly peníze o 2 dny po prvním, soudruh Plachý je urgoval sprostým dopisem. Tento důstojný zastupce t.zv.Rady a soudruha Procházky obdržel prostřednictvím profesora Vratislava Buška peněžitou odměnu za odstranění dvou křesťanskodemokratických pracovníků z římského rozhlasu, a nyní na některých italských místech se dokonce představuje jako "designovaný budoucí československý vyslanec". Je zároveň také zastupcem Ripkovým a smutně proslulý čs.zpravodajské služby bývalého generála Ingra, která je zapojena do komunistického Zahraničního ústavu. Kromě toho je soudruh budoucí vyslanec Plachý vedoucím českého oddělení římského rozhlasu a intimním přítelem a poradcem ředitele rozhlasu pro cizinu dra Bernabeiho.

x x x

Pro vyjasnění pojmu. V poslední Tribune byla uveřejněna stať o "exilové opozici", v níž autor až příliš zjednodušil problém: všechny směry a strany, které odmítají t.zv.Radu, jsou totiž "oposice", a to "negativní". Je zřejmo, že Tribuna pokládá t.zv.Radu za instituci "vladní" - neníť oposice bez vlády. Nuže: můžeme-li vůbec mluvit o jakési exilové opozici, pak je v opozici t.zv.Rada, a to v opozici proti národu, kterému se hodla vnutiti jako čs.vláda, aby zachránila socializační vymoženosti dnešního komunistického režimu v ČSR. T.zv.Rada je v opozici také proti dobrým mravům, neboť tuto spikleneckou organizaci vedou a podporují vesměs kolaboranti s komunismem, kteří se provinili v době první Nar.fronty zločiny proti lidskosti, pravu a spravedlnosti. Proto každé politické a ideové hnutí, které směřuje proti t.zv.Radě, koná konstruktivní a záslužné dílo pro národ a vlast.- V téže stati rozebírá Tribuna programové zásady KDH - a zase zjednodušuje až primitivním způsobem. Označuje na př. socialněhospodářsky program KDH za "korporatismus". Kdyby se byl autor z Tribuny trochu vyznal v sociologických otázkách, pak by věděl, že korporatismus je nucená organizace výrobních stavů pod přísnou kontrolou totalitního státu. Je tedy korporatismus obdobou socialismu, což také svého času zdurazňovali jak Mussolini tak i Hitler. Avšak KDH odmítá etatismus a socializaci jakožto řešení sociální otázky, a v souhlase s křesťanskou sociální naukou oproti korporatismu hájí myšlenku dobrovolných a demokratických výrobních syndikátu, které by v rámci své působnosti autonomně řešily běžné hospodářské úkoly a posílaly by své zastupce do ustředního hospodářského sboru /hospodářské sněmovny/ jenž by byl zároveň druhou legislativní komorou s právem zákonodárné iniciativy. V encyklice Quadragesimo anno se tyto výrobní syndikáty označují slovem "ordae, ordines", které bylo v neoficiálním českém překladu chybně přeloženo "stávkové zřízení". /V Quadragesimo anno najdeme též pronikavou kritiku korporatismu - právě pro jeho nucený a etatistický charakter/. O praktickém uskutečnění křesťanského hospodářského řádu mohou býti rozličné názory, a uveřejnili jsme v Rozpravách již hezkou řádku diskusních článků o tomto problému./ Již v předválečných Rozpravách věnovali jsme mnoho místa této otázce/. Myšlenka autonomních výrobních syndikátu byla do určité míry uskutečněna v USA v době hospodářské deprese let třicátých, kdy Spojené státy opustily pod tlakem okolností svůj dosavadní manchesterský liberalismus /Roseweltův New Deal/.

x x x

Omlouváme se našim čtenářům za to, že jsme toto číslo vydali s použitím nečeských typů. Český stroj je totiž ve správce, a doufáme, že již příští číslo vydáme obvyklým typem.

Pověstný sovětský učenec Trofim Lysenko nedavno oznámil soudruhu Malenkovovi, že objevil Attilovu kostru. "A je opravdu Attilova?" Zapochyboval soudruh Malenkov. "Ale jo", radostně ujišťoval soudruh Lysenko, "vždyť se sama přiznala".

/K nedavné zprávě o aféře t.zv.amerických parašutistů, kteří se pry přiznali ke všemu z čeho je vinila sovětská žaloba. - A propos: již dlouhou dobu postrádáme jakékoliv informace o shozených pry mandelinkách bramborových a o morcových blechách. Že by mandelinky pošly hlady na kolchozních bramborištích? /

R E S U M E

Dans le numéro 3 - 4 Mars - Avril 1953 de Rozprawy nous lisons d'abord l'article "Le canard soviétique de la paix et les destins du monde", par S. Ghelfand. Les dirigeants actuels du Kremlin ont réussi de convaincre le monde que la mort de Stalin signifiait le commencement d'une nouvelle ère dans les relations internationales. Les nouvelles propositions soviétiques concernant le règlement du conflit coréen, l'échange des prisonniers en Corée, la réhabilitation de quelques médecins soviétiques d'origine juive etc., cela suffit pour que les politiciens occidentaux se laissent prendre par les soviets. C'était sans doute une victoire de la "méthode dialectique" du Kremlin. Cependant l'existence-même des Soviets est étroitement liée avec celle du socialisme. Le système socialiste où toute la production et le travail national sont dirigés par les surveillants d'état, et le système capitaliste ne peuvent pas coexister à la longue, parce que le fait que les travailleurs dans les pays capitalistes soient incomparablement mieux nourris, logés et assurés qu'en pays de "paradis socialiste", présente un danger mortel pour l'avenir du socialisme. C'est pourquoi le conflit armé entre la Russie et le monde libre est inévitable. Les Soviets sont pourtant d'ores et déjà plus faibles que l'Amérique au point de vue militaire, parce qu'ils sont en retard dans domaines des armes atomiques. Il n'est aucunement exclu que les Soviets céderont aux plusieurs points aux occidentaux, pour gagner le temps et pour atteindre dans le domaine des recherches atomiques la puissance suffisante. En ce moment-là quand les Soviets posséderont le nombre suffisant des bombes atomiques et des avions stratosphériques, ils frapperont, soudainement et sans égard sur les Etats-Unis. La guerre atomique sera gagnée par celui-ci qui frappera le premier. Une destruction simultanée et intendue de quelques centaines ou même des milliers de centres importants américains paralyserait sur le coup tout le potentiel économique et militaire des Etats-Unis, l'Europe serait ensuite envahie par l'armée rouge sans difficultés. "Ou le communisme sera chassé de Russie-même ou tout le monde deviendra une grande Union soviétique. Ce n'est pas à nous de conseiller aux hommes d'état américains que doivent-ils faire. Mais dans leurs mains sont maintenant les destins du monde." L'article suivant c'est la "Lettre aux ouvriers catholiques américains" de professeur Bohdan Chudoba. En 1945 on parlait beaucoup de la "libération" de la Tchécoslovaquie. En réalité, le président Bénéš et le gouvernement du Front National d'obédience soviétique établissent un règne de terreur. Le régime des socialisations sévères devastent l'économie nationale. Cependant les mêmes membres du gouvernement tchécoslovaque, présentement en exil, s'efforcent de s'emparer de nouveau du pouvoir après la future libération de la Tchécoslovaquie, et ne cachent point leurs dessein, de garder les socialisation en vigueur en Tchécoslovaquie, même après l'écartement de communistes. M. Chudoba rappelle aux ouvriers catholiques américains que ce soit leur devoir moral, d'empêcher que les anciens collaborateurs avec les Soviets et les communistes concentrés autour de soit-disant Conseil de la Tchécoslovaquie libre, arrivent à dérécher au pouvoir.

A la page 9 est cité le célèbre "aphorisme" de M. Peroutka, actuelle-

ment chef de la section tchèque de la Radio Free Europe, dans le journal "Svobodné Noviny", le 22 Septembre 1946, comme suit: "L'Allemagne gît maintenant à terre - ses hommes sourient aimablement, ses femmes se vendent sans vergogne, en effet, nous ne devons pas avoir peur de l'Allemagne".

Dans l'article "La vraie face du communisme démocratique de Tito" est publié dans l'extrait le mémorandum de 20 évêques yougoslaves au maréchal Tito le 25 Septembre 1952. Ce document important établit les faits incontestables de la persécution religieuse en Yougoslavie. - Suit la rubrique "Commentaires, remarques, polémiques" dont revêt une grande importance la citation d'épître de l'abbé mitré Ambroise Léon Ondrak OSB qui est chargé en tant qu'aumônier général des Tchèques hors le territoire de la Tchécoslovaquie. L'abbé mitré Ondrak condamne très sévèrement le soi-disant Conseil de la Tchécoslovaquie libre et suggère aux catholiques tchèques de ne pas participer dans cette organisation.

En Tchécoslovaquie on partageait les prix aux meilleurs stakhanovistes. Le premier prix fut décerné à une camarade militante d'Ostrava. Elle se rendit fièrement à l'estrade où le président Zapotocky lui donna tout les 16 toises de Lénine. De galerie sonna une voix profonde - Tu l'as bien mérité, charogne!

ms le N.5 /Mai 1953/ décrit le journaliste bulgare dr Saša
rov dans l'article "Le chemin d'un collaborateur" les avatars
liticien bulgare dr G.M.Dimitrov qui était un partisan achar-
né de la collaboration avec les communistes depuis plus que trente
ans. M.Dimitrov se proclame "dirigeant des agrariens bulgares"
bienqu'il n'était jamais qu'un représentant de l'extrême gauche
très peu importante du parti paysan de Bulgarie. Même en exil
M.Dimitrov restait le partisan de l'extrême gauche et collabore
aujourd'hui avec les collaborateurs communistes des autres nations.
Dans l'article "Le socialisme humanitaire" on analyse l'évolution
de la politique socialiste. Le programme "minimale", c'est a dire,
la législative sociale, fut déjà accompli dans tous les pays civi-
lisés. Le "programme maximale", c'est a dire, la socialisation to-
tale de tous les moyens de production, est achevée en Russie so-
vietique et dans les états satelites. Le programme minimal attirait,
surtout dans les temps passés, les sympathies de plusieurs intellec-
tuels et même des entrepreneurs, et c'est pourquoi jusqu'aujourd'hui
nous trouvons parmi les socialistes les personnes qui bienque re-
poussent la socialisation totale, restent par l'inertie dans les
camps socialistes. Les temps sociaux-réformistes du socialisme
ont déjà dépassés. Or les partisans du socialisme doivent malgré
eux-mêmes, confesser le programme maximal, c'est a dire le communisme
choix ne peut être que parmi le réformisme social et le socialisme
socialisant". Tertium non datur.

Et l'article intéressant de J.Kantor sur le thème "Le prophéties
Marx et la réalité socialiste". La théorie connue de Marx de
la loi de la valeur et de la surplus-valeur /le profit capita-
list est réalisée en tous points en Russie soviétique. Marx

prétendait qu'existe une ligne de démarcation entre le "travail nécessaire" et le travail supplémentaire", non-payé par le capitaliste. Or, en Russie soviétique est pratiquement toute l'économie socialiste fondée sur le travail d'esclaves. L'auteur décrit le régime concentrationnaire, le logement et la nourriture de 20 millions d'esclaves soviétiques souffrant dans les 5000 camps des travaux forcés, et conclue comme suit: "Les Soviets se vantent d'avoir construit des palais, des canaux, des établissements industriels géants, etc. Cependant toutes ces conquêtes socialistes évoquent les mots cruels de Marx - le Capital prend son origine dans le sueur et le sang. Tout ce que les esclaves socialistes reçoivent comme misérable nourriture, logement et vêtement, ils remboursent pendant quelques minutes. Tout ce qu'ils travaillent et produisent après, c'est la surplus-valeur en faveur des exploitateurs socialistes."

Suit "La misère aux pourcentages", un commentaire radiophonique et la rubrique habituelle "Commentaires, remarques, polémiques".

Les communistes russes viennent inventer une affaire d'espionnage de quatre parachutistes "aux services américains". D'après l'information russe tous les quatre "avouèrent", ce qu'est fort probable, vue la technique incomparable des interrogatoires soviétiques. Nous apprenons aussi que le fameux professeur Lysenko découvrit, il y a peut de temps le squelette authentique d'Attila - mais oui, d'Attila! il a donc avoué lui-même!

Le n.6 de Rozpravy commence par un communiqué sur la fondation du Centre démocratique des exilés de Tchécoslovaquie. Cette organisation centrale des réfugiés tchèques fût établie dans ces derniers jours par les suivants mouvements politiques: Le Mouvement démocrate-chrétien, le parti national-démocrate, le Mouvement fédéraliste et la socialdémocratie indépendante /sociaux-réformistes tchèques/. Suit l'article "Le mal aux cheveux par Tito", dans lequel l'auteur souligne que la politique actuelle du dictateur yougoslave se tourne évidemment vers le Kremlin. L'Occident était habilement dupé par Tito qui recevait les armes et les devises fermes de l'Ouest en feignant l'hostilité envers la Russie soviétique. Cependant la doctrine titoïste ne diffère nullement de celle du leninisme-stalinisme orthodoxe. L'Ouest fût trompé, parcequ'il le voulait, lui-même. Après le désenchantement de Tito, le monde occidental se laissera peut-être prendre par un autre agent soviétique - soit par Mao-Tse-tung qui feigneraient une "hostilité" vers l'URSS et une "volonté de l'indépendance".

• ROZPRAVY, list pro křesťanskou demokracii. Vychází dvakrát měsíčně. Číslo 6., 30. května 1953. Řídí a vydává S. Gheifand, pod záštitou Křesťanskodemokratické Internationály. Adresa: Bóite postale n° 1, Bruxelles - Schaerbeek 1, Belgique.